

Døden tilintetgjort, livet genoprettet

"GUD vil tørre enhver tåre af deres øjne, og der skal ikke mere være død eller sorg eller gråd eller smerte. Alle disse ting er væk for evigt." Og den, der sad på tronen, sagde: "Se, jeg gør alting nyt!" Og så sagde han til mig: "Skriv dette ned, for det, jeg siger til dig, er troværdigt og sandt."

Åbenbaringen 21:4 og 5

På denne tid af året er millioner af menneskers tanker verden over rettet mod temaet Jesu opstandelse fra de døde. For dem er mindet om Jesu opstandelse til en vis grad en kortvarig lettelse fra de daglige nyheder om kaos, ødelæggelse og død, som viser verden i en tilstand af mørke og håbløshed.

I dag anslås det, at omkring 150.000 mennesker dør hver dag på verdensplan. Mange af disse dødsfald er simpelthen et resultat af, at hele

menneskeheden er medlemmer af en syndeforbandet og døende race. (Romerne 5:12; 1. Korintherbrev 15:22). Men vi har også de tragiske dødsfald som følge af krig, revolution, ulykker, kriminalitet, stoffer og andre specifikke onder i fortiden og nutiden. Det er virkelig en nat med sorg og gråd, men vi har den velsignede forsikring i Guds ord om, at "glæden kommer om morgenen". (Salmernes Bog 30,5). Den velsignede morgen med glæde skal indledes med opgangen af "retfærdighedens sol", som "med helbredelse i sine vinger" vil helbrede folket for deres sygdomme, fysiske og andre, og give fred, sundhed og liv til evig tid - Malakias 4,2.

På trods af det kaos og den død, som vi er omgivet af og plaget af, har vi Guds ords forsikringer om, at han vil gribe ind i menneskelige anliggender og gøre for mennesker, hvad de ikke kan gøre for sig selv. Det betyder, at Bibelens håb for menneskeheden verden er lige så klart som Guds løfter. Disse løfter forsikrer os ikke kun om, at sygdom og død vil blive udryddet, såvel som alle de andre onder, der nu plager menneskeheden, men også om, at de, der sover i døden, vil blive vækket, så de også kan få del i glæderne på den nye dag - den glædens morgen,

der skal følge efter den nuværende mørke nat med sorg.

Mange spørger sig selv, om Gud er i stand til at opfylde alle de vidunderlige løfter, som han har ladet optegne i sit ord. Det kan virke som en forsimpning af sagen, men for os er det indlysende, at den, der skabte livet, i rigt mål er i stand til at genoprette livet. For at forsikre os om dette har Herren desuden givet adskillige eksempler i Bibelen, hvor han gennem sine tjenere har brugt sin livgivende kraft til at vække de døde til live. Disse tilfælde kan vi betragte som tegn på det guddommelige formål på vegne af alle mennesker, der sover i døden. Nogle af disse tilfælde fandt sted i Det Gamle Testaments tid, og andre i Jesu dage og i forbindelse med hans tjeneste; mens apostlen Peter senere vækkede en kristen søster fra dødens søvn.

ENKENS SØN

Profeten Elias vækkede enkens søn fra de døde og demonstrerede dermed den magt, som , Skaberen, har til at genoprette livet. Optegnelsen siger, at Elias "strakte sig over barnet tre gange og

råbte til HERREN: HERRE, min Gud, lad dette barns liv komme tilbage i ham. Og HERREN lyttede til Elias' stemme. Og barnets liv kom ind i ham igen, og han blev levende. Og Elias tog barnet og førte det ned fra det øverste kammer og ind i huset og gav det til dets mor. Og Elias sagde: "Se, din søn lever." 1 Kongebog 17,21-23

Brugen af ordet "sjæl" i oversættelser af denne beretning underbygger ikke den falske forestilling om, at mennesker har noget uhåndgribeligt i sig, som kaldes en sjæl, og som forsvinder, når kroppen dør. Ordet sjæl bruges i dette tilfælde, som ofte i Bibelen, blot til at betegne liv, som det fremgår af den citerede oversættelse. Denne drengs liv havde forladt ham, og gennem Elias' tjeneste og ved Guds kraft vendte hans liv tilbage.

Den vigtige overvejelse i denne beretning er, at vi i den har et eksempel på Guds genoprettende kraft, som den endnu vil manifestere sig over hele jorden og på vegne af alle, der er faldet i søvn i døden - hvad enten det er i krig, ved sygdom, i ungdommen eller i alderdommen. Moses afslørede Guds plan i denne sag, da han i en bøn sagde om Gud: "Du lader

mennesket vende tilbage til støvet og siger: "Vend tilbage, menneskebørn!" Salmernes Bog 90:3

SHUNAMITTENS SØN BLEV VÆKKET

Historien om den shunamitiske kvinde og hendes søn, der døde, muligvis som følge af solstik, er velkendt for bibellæsere. (2. Kongebog 4,18-20). Da sønnen døde, tilkaldte moderen Elisa, som gav ham livet tilbage. Beretningen lyder: "Da Elisa ankom, var barnet virkelig dødt og lå på profetens seng. Han gik alene ind og lukkede døren bag sig og bad til Herren. Så lagde han sig på barnets krop og lagde sin mund på barnets mund, sine øjne på barnets øjne og sine hænder på barnets hænder. Og mens han strakte sig ud over ham, begyndte barnets krop at blive varm igen! Elisa rejste sig, gik frem og tilbage gennem rummet en gang og strakte sig så igen ud over barnet. Denne gang røs drengen syv gange og åbnede øjnene! Så kaldte Elisa på Gehazi. "Kald på barnets mor!" sagde han. Og da hun kom ind, sagde Elisa: "Her, tag din søn!" vers 32-36

Der er et gammelt ordsprog, som ofte gentages: "Så længe der er liv, er der håb." Denne

begrænsning gælder dog ikke for Gud, for ifølge hans løfter og ifølge beviserne i hans ord er der håb for alle, der er døde. Det er sandt, at tiden endnu ikke var kommet på Elias' og Elisas tid til den generelle genoprettelse af de døde. Det skal stadig ske i løbet af det, som apostlen Peter beskrev som "tiden for genoprettelse af alle ting". (Apostlenes Gerninger 3:20 og 21). De to drenge, der blev genoplivet af Guds gamle profeter, gik tilbage til døden igen i de senere år, men sådan vil det ikke være i den kommende genoprettelsestid. Da vil det være Guds hensigt, at alle, der er døde, bliver oprejst fra de døde og får mulighed for at leve for evigt. Johannes 5:28-29; Romerne 5:18-19

I DET NYE TESTAMENTE

Gennem Jesu tjeneste blev andre vækket fra dødens søvn. Vi citerer beretningen om den unge mand i byen Nain, som blev genoplivet: "Et begravelsesoptog var på vej ud, da han nærmede sig landsbyporten. Den unge mand, som var død, var enkens eneste søn, og en stor skare fra landsbyen var sammen med hende. Da Herren så hende, flød hans hjerte over af medfølelse. "Du må ikke græde!" sagde han. Så gik han hen til kisten og rørte ved den,

og bærerne stoppede op. "Unge mand," sagde han, "jeg siger dig, rejs dig op." Så satte den døde dreng sig op og begyndte at tale! Og Jesus gav ham tilbage til hans mor." Lukas 7:12-15

Så var der tilfældet med synagogeforstanderens datter. Hun var død, "folk græd og jamrede", men Jesus sagde: "Græd ikke; hun er ikke død, men sover. Men folkemængden grinede af ham, for de vidste alle, at hun var død. Så tog Jesus hende i hånden og sagde med høj stemme: "Mit barn, rejs dig op!" Og i det øjeblik vendte hendes liv (græsk: åndedræt) tilbage, og hun rejste sig straks op! Så sagde Jesus, at de skulle give hende noget at spise. Hendes forældre var overvældede, men Jesus insisterede på, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad der var sket." Lukas 8:52-56

LAZARUS OGSÅ

Vi har også det klassiske tilfælde med Lazarus, Marthas og Marias bror. Denne lille familie fra Betania var Jesu særlige venner. Lazarus blev alvorligt syg på et tidspunkt, hvor Jesus udførte sin tjeneste i det område, hvor Johannes Døberen

havde døbt, et stykke fra Betania. (Johannes 10:40). Søstrene sendte bud til Jesus for at fortælle ham om deres brors sygdom, men Jesus gjorde ikke noget ved det i nogle dage. Så forklarede han sine disciple: "Lazarus' sygdom vil ikke ende med døden. Nej, det er sket til Guds ære, så Guds søn kan få ære af det." Johannes 11:4

Jesus vidste selvfølgelig, at Lazarus ville bukke under for sin sygdom og falde i søvn i døden. Da Lazarus døde, sagde Jesus til sine disciple: "Vores ven Lazarus sover; men jeg går, for at jeg kan vække ham af søvnen." (vers 11). Disciplene forstod ikke betydningen af Jesu udsagn og troede, at han mente, at Lazarus bare hvilede roligt i søvnen; så sagde han direkte til dem: "Lazarus er død. Og for jeres skyld er jeg glad for, at jeg ikke var der, for nu vil I virkelig tro. Kom, lad os gå hen til ham." vers 14 og 15

Lazarus var faktisk død, og da Jesus henviste til det, brugte han søvn som et symbol på døden. Fra søvnen sker der en opvågning, og Jesus vidste, at hele menneskeheden døde verden ville blive vækket fra dødens søvn i Guds rette tid. Mesteren vendte tilbage til Betania og til Martha og Marias hjem. Da Martha så ham, sagde hun: "Herre, hvis

bare du havde været her, ville min bror ikke være død. Men selv nu ved jeg, at Gud vil give dig alt, hvad du beder om." (Johannes 11,21-22). Det var Marthas måde at vise, at hun troede, at Jesus ville have været i stand til at helbrede hendes bror, hvis han var kommet tidligere, men mere end det, så viste det hendes tro på, at Jesus nu var i stand til at give ham livet tilbage.

Dette havde Jesus til hensigt at gøre. Han sagde til Martha: "Din bror vil stå op igen," hvortil hun svarede: "Ja, han vil stå op, når alle andre står op, på den yderste dag." (vers 23 og 24). Martha havde studeret Jesu lære og uden tvivl også de gammeltestamentlige skrifter, hvor håbet om opstandelsen er beskrevet. Hun troede på den lovede opvågnen fra dødens søvn, som skulle ske ved guddommelig kraft i den sidste periode af Guds store plan for forløsning og genoprettelse - Kristus, som i profetierne omtales som "den sidste dag". (Esajas 2:2; 25:6-9). Faktisk er denne "dag" tusind år lang og vil se hele den døde verden menneskeheden genoprettet til liv. 2 Peter 3:8; Åbenbaringen 20:4, 6

Jesus svarede Martha: "Jeg er opstandelsen og livet." (Johannes 11:25). Det vil sige, at Jesus var den, som i opstandelsestiden ville blive brugt af den himmelske Fader til at genoprette livet. Jesus gav sit eget menneskeliv som løsesum for Adam og hans slægt, og i kraft af dette har han fået autoritet og magt til at vække alle, der sover i døden. (1 Timoteus 2:5 og 6; Matthæus 28:18). Han vækkede Lazarus fra dødens søvn på det tidspunkt som en demonstration af, hvad der ville blive opnået i den sidste tidsalder af Guds plan for alle, der sover i døden. Lazarus havde været død i flere dage, og hans kød var begyndt at gå i forrådnelse. Hans opvågning var et levende eksempel på, at hvad angår guddommelig kraft, gør det ingen forskel, om man har været død i nogle få øjeblikke, i fire dage eller i tusinder af år; den livgivende kraft fra ham, der er "opstandelsen og livet", vil sejre for deres genoprettelse.

KRISTUS ER DEN FØRSTE FRUGT

Indtil videre har vi noteret os en række tilfælde, der er nævnt i Bibelen, og som vedrører opvækkelsen af visse personer fra dødens søvn. Disse blev ikke oprejst i ordets fulde betydning, men blot genoprettet til delvist liv midlertidigt. Selv om disse eksempler gør

indtryk på os med hensyn til guddommelig magt, der er i stand til at oprejse de døde, er det ikke før Jesu opstandelse, at vi har det første eksempel på en fuld, fuldstændig og evig opstandelse fra de døde.

I Jesu opstandelse har vi det, som apostlen Paulus kalder opstandelsens "første frugter". Paulus skrev: "Men faktisk er Kristus blevet oprejst fra de døde. Han er den første af en stor høst af alle dem, der er døde." Til dette tilføjer Paulus: "Så I ser, at ligesom døden kom til verden gennem et menneske, er opstandelsen fra de døde nu begyndt gennem et andet menneske. Ligesom alle dør, fordi vi alle tilhører Adam, vil alle, der tilhører Kristus, få nyt liv." (1. Korintherbrev 15:20-22). Det vil sige, at alle vil få mulighed for en fuld og hel genoprettelse af det perfekte menneskeliv, baseret på lydighed.

Da Jesus blev oprejst fra de døde, blev han ophøjet til et himmelsk hjem og til den guddommelige natur. Paulus henviser til dette i Efeserbrevet 4,8. "Da du steg op i det høje, tog du mange fanger; du modtog gaver fra mennesker." Dette vers henviser til Salme 68,18, hvor der står: "Du steg op i det høje, du tog mange til fange." Disse "mange fanger" er de

så kaldte "eftervirkninger" af opstandelsen, da den sammenlignes med frigivelsen af fanger - i dette tilfælde dødens fanger. Sikke en mangfoldighed af fanger!

Forud for dem kommer Jesu efterfølgere i fodsporene, som i Skriften beskrives som "førstegrødeklassen", fordi de vil blive forbundet med Jesus i velsignelsen af resten af menneskehedens verden. Jakob skrev om disse: "Af egen vilje avlede han os med sandhedens ord, for at vi skulle være en slags førstegrøde af hans skabninger." (Jakob 1,18). Åbenbareren taler om dem som kommende frem i "den første opstandelse", og at de skal leve og regere med Kristus i tusind år. (Åbenbaringen 20:4 og 6). Disse er altså de første, som Jesus førte ud af dødens fængsel. De er, ligesom han, ophøjet til et himmelsk hjem og til herlighed, ære og udødelighed. Romerne 2:7

FYRSTER PÅ JORDEN

En anden gruppe af dødens fanger, som skal føres ud af Jesus i opstandelsen, er dem, der i Salme 45,16 omtales som de trofaste gamle fædre. Disse skal gøres til "fyrster på hele jorden". I

Hebræerbrevets 11. kapitel nævner apostlen mange af disse ved navn og fortæller om deres trofasthed under prøvelse. Han forklarer, at de udholdt lidelser for Herrens sag, "for at de kunne opnå en bedre opstandelse". Hebræerbrevet 11:35

Disse, får vi at vide, modtog forsikringen om, at de på grund af deres store tro var velbehagelige for Gud, hvilket betyder, at de viste sig værdige til en "bedre opstandelse". Dette vil være en øjeblikkelig oprejsning til fuldkommenhed i menneskelivet, og som fuldkomne mennesker vil de være de synlige jordiske repræsentanter for den guddommelige Kristus i det messianske rige. (Hebræerbrevet 11:39-40). Profeten Esajas fortæller os, at Jakob til den tid igen skal se sine børn, og at hans ansigt ikke længere skal blive blegt af alderdom. Esajas 29:22-23

Endnu en gruppe af dødens fanger, som skal føres ud til frihed og liv af den store genopretter af liv, vil være det, Åbenbareren beskriver som en "stor skare". Om disse læser vi: "Det er dem, der er kommet ud af den store trængsel; de har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod.

Derfor er de foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; han, som sidder på tronen, vil beskytte dem med sit nærvær." Åbenbaringen 7:9, 14-15

Det skal bemærkes, at denne store skare ikke vil sidde sammen med Herren "på" tronen, som førstegrøden, Jesu trofaste efterfølgere, men vil være "foran" tronen og tjene Gud dag og nat i hans tempel. Vi ved ikke præcis, hvad deres tjeneste vil bestå i i det messianske rige, men hvad den end måtte bestå i, er det først og fremmest nødvendigt, at de bliver oprejst fra de døde.

DEN GENERELLE OPSTANDELSE

Den sidste gruppe af dødens fanger, som skal føres ud af graven, vil være den store gruppe af resten af menneskeheden, som nogensinde har levet. Denne gruppe omfatter dem, der er døde i vantro, i delvis tro, forbryderne, de stolte og egoistiske, børnene og de millioner og atter millioner, der er døde uden forståelse for de grundlæggende elementer i Bibelens lære. Det vil også omfatte dem, der, selv om de hævder at tro på Jesus, for det meste har givet udtryk for denne tro,

men ikke har været villige til i dette liv at give sig selv fuldt ud til Gud eller til at ofre sig.

Mange andre oversættelser siger, at disse skal komme ud af døden "til dommens opstandelse". (Johannes 5:29). Det betyder, at når denne gruppe af dødens fanger bliver befriet fra dødens søvn, vil de blive bragt til dom, eller retssag, som tanken er i den græske tekst, for i Guds plan løber det messianske rige og den lovede dommedag på tusind år parallelt. Det vil være den "dag", som apostlen Paulus taler om, når Herren vil dømme verden i retfærdighed. Apostlenes Gerninger 17:31

Esajas 26,9 erklærer, at når Herrens domme er udbredt på jorden, vil verdens indbyggere lære retfærdighed. Salmisten talte om dette som Herren, der dømmer folket med sin sandhed. Sikke en lykkelig tid det bliver: "Lad himlen juble, lad jorden glæde sig; havet runge og alt, hvad der er i det. Lad markerne juble og alt, hvad der er på dem; lad alle skovens træer synge af glæde. Lad hele skabningen glæde sig for Herrens ansigt, for han kommer, han kommer for at dømme jorden. Han vil dømme verden

i retfærdighed og folkene i sin trofasthed." Salmernes Bog 96,11-13

DEN LØSKØBTE VENDER TILBAGE

Jesus gav sig selv som "løsesum" for hele menneskeheden. (1. Timoteus 2:5-6). Det er det, der gør det muligt for ham at føre dødens fanger ud. Esajas skrev om den lykkelige tid, hvor menneskehedens verden bliver bragt tilbage fra deres fangenskab. Han sagde: "HERRENS løskøbte skal vende tilbage ... med sang og evig glæde på deres hoveder; de skal få glæde og fryd, og sorg og suk skal forsvinde." Esajas 35:10

Det hebraiske ord "*sheol*" i Det Gamle Testamente og dets græske modstykke *hades* i Det Nye Testamente bruges i Bibelen til at betegne det store fængsel, dødssøvnen, som alle mennesker går ind i, når de dør. I Åbenbaringen 1,18 taler Jesus om, at han har været død - altså død for verdens synder - og at han nu er levende og har "nøglerne til helvede ("*hades*") og til døden". Her er igen tanken om, at de døde bliver befriet fra fangenskab, for Jesus bruger i rette tid disse nøgler til at låse op og svinge portene til

fangenskab på vid gab for at vække og befri dødens fanger.

Når alle er blevet frigivet, og de, der er værdige til evigt liv, har vist deres loyalitet over for de guddommelige retfærdighedsprincipper og er blevet genoprettet til fuld menneskelig fuldkommenhed, så vil det være sandt, at "der skal ikke være mere død", som nævnt i vores indledende skriftsted. De "tidligere ting (skal). være forgået", og de sidste af dødens fanger vil være blevet frigivet og genoprettet til deres fulde frihed som Guds jordiske sønner. Åbenbaringen 21:4-7

Dette er den fulde betydning af Jesu Kristi opstandelse, som var førstegrøden af dem, der sov i døden. Mens verden i 2025 stadig er i kaos og mørke, nærmer den glædelige nye dag, hvor menneskeheden bliver befriet fra døden, sig, ja, som tidens tegn viser, er den meget nær. Lad os glæde os over denne herlige udsigt!